

Antisemitisme i islamofòbia

Cada dia que passa es van estrenyent més i més els límits de les llibertats. De les llibertats i dels drets humans en general, però sobretot de la de pensament. La croada de la intransigència, de la subjectivitat i de la defensa aferrissada i indiscriminada de les pròpies conviccions va guanyant terreny de manera inexorable. Les opinions, esdevenen justificacions. En realitat, massa sovint, les paraules es converteixen en armes de defensa, de defensa de l'indefensable; municions per justificar allò que no és –ni mai podrà ésser– justificable. El goebbelisme s'estén, indeturable.

Dissortadament, la praxis manipuladora i criminalitzadora de George Bush, Tony Blair i Aznar ha acabat assolint, pòstumament, la seva major victòria: l'eradicació de la objectivitat o del rigor analític. Allò que tant es va criticar als seus governs respectius en ocasió de la *guerra preventiva* d'Iraq s'ha acabat convertint en pauta de conducta: si no estàs amb mi, estàs en contra. Aquell principi basat en la confrontació, en l'estigmatització dels que no pensen com un mateix, s'ha imposat arreu.

La idea de partida no podia ésser més bàsica ni més elemental, més a l'abast de les mentalitats més primigènies i, per consegüent, més falsa ni tramposa: si no estaves a favor de la intervenció militar *de seguretat* a l'Iraq eres un antidemòcrata que defensaves Shadam Hussein, el sanguinari dictador que no mostrava cap mena de respecte pels Drets Humans. Com si no existís cap altre mètode alternatiu que permetés foragitar-lo del seu país...! Res de mitges tintes: blanc o negre!

Una teoria simplificadora i perillosa, que duia a un carreró sense sortida: només recolzant la guerra –una guerra, recordem-ho, il·legal i desautoritzada per l'ONU– et proclamaves defensor dels drets humans...! L'actitud que s'hauria d'haver considerat més lògica i raonable, més equànime, quedava descartada: oposar-te a la croada contra *l'eix del mal*, a la intervenció militar tal i com sempre t'havies oposat a al règim del terror de Saddam Hussein. I, precisament, *pel mateix motiu* que t'hi havies oposat des del primer dia: evitar víctimes entre la població civil. Era, sens dubte, un parany sense sortida.

Un parany nefast que fa la impressió que hagi acabat enxampant en la seva pèrfida xarxa quasi tothom... Ho comprovem des de fa temps amb l'etern conflicte entre Israel i Palestina. En aquest afer etern, complex i enrevessat, s'ha tendit a la més absurda i irracional simplificació: o fas costat als uns o als altres! Tampoc s'hi admeten les mitges tintes ni les posicions mínimament equilibrades: o ets un ultraconservador totalitari antiislamista o ets un militant d'extrema esquerra antisionista i partidari del terrorisme jihadista...

En el primer cas, afanyat a defensar l'estat Hebreu cada vegada que s'entesta en convertir el seu exèrcit en una màquina de garantir la seguretat dels seus a canvi de la vida dels altres. En el segon, a titllar Israel d'estat assassí que pretén esborrar del seu territori la població palestina. En els dos casos, cal que ho facis de manera incondicional, tan arrauxada com et sigui possible, sense treure't la bena partidista –quasi gosaria dir-ne integrista– dels ulls, sucant la tinta en les vísceres i escrivint amb la bilis més fosca.

Si ets pro-israelià, no t'oblidis mai de referir-te, una vegada rere l'altra, obsessivament, als *enemics* d'Israel, a la constant *provocació* islamista, al seu antisemitisme malaltís, a la seva inequívoca voluntat d'expulsar els hebreus de la terra que ocupen, a culpar en exclusiva a Hamas i als seus atacs terroristes, a recalcar la manca de democràcia de la majoria dels estats àrabs... I no se t'acudeixi mai, però mai dels mais, afirmar en contrapartida que Israel hauria de complir les resolucions de l'ONU, que hauria d'abandonar les zones ocupades il·legalment i, per damunt de tot que hauria de demostrar –*amb fets i no pas amb paraules*– la seva teòrica condició d'únic estat democràtic a l'Orient Pròxim: respectant els drets humans elementals de *tots* els ciutadans del seu territori, siguin hebreus o àrabs.

Per contra, si ets propalestí, insisteix compulsivament en la violació de les normes internacionals d'Israel, en el seu abús de la força armada, en definir-los com a *feixistes*, usa sempre el terme *assassinats* en comptes de *morts*, recorda cada dos per tres la *crisi humanitària* i l'*asfíxia social* que pateixen la franja de Gaza i els altres territoris palestins, culpa en exclusiva de tot a la voluntat *genocida* dels israelians, al seu desig de causar el màxim nombre de víctimes possible entre la *indefensa i pacífica* població palestina... I, per res del món, no caiguis en la temptació de condemnar, al mateix temps, la invocació de Hamas a *esborrar l'estat hebreu del mapa*, el seu recurs al terrorisme, el seu fanatisme integrista o les seves maneres totalitàries.

En síntesi, convé que tots plegats (polítics, periodistes i articulistes) seguim esforçant-nos en seguir dividint els israelians i els palestins entre *els bons* i *els dolents* –segons les fílies i les fòbies de cadascú, és clar– sense matisos ni precisions i cultivant l'odi i la confrontació... No fos cas que, en un moment de feblesa, se'ns acudís mirar-nos el món sense prejudicis ni idees preestablertes, procurant ésser objectius i mesurats, contribuint així, en la mesura de les nostres possibilitats a llaurar la llavor de la pau, el diàleg i l'entesa...

Perquè, ja se sap: armats només amb bones intencions —amb allò que alguns titllen de *bonisme*— no s'arriba mai enlloc... No hi ha dubte: és preferible silenciar les veus, les paraules (i les consciències) diverses i permetre que segueixin parlant les armes...!

dijous, 3 de maig del mxx

© Cesc Serrahima 2010
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

© Xavier Serrahima 2010